

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 4. decembra 2013 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej v trestnej veci proti obvinenému **M. Č.**, pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné, o dovolaní obvineného **M. Č.** proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 22. septembra 2010, sp. zn. 6 To 6/2010, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **M. Č.** **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 10. novembra 2009, č. k. 3 T 23/2008-12731, bol obvinený **M. Č.** uznaný vinným v bode 1/ z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. (ďalej len „Tr. zák.“) v znení zákona č. 177/1993 Z.z., v bode 2/ z trestného činu vraždy vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. v znení zákona č. 248/1994 Z.z., v bode 3/ z trestného činu vraždy vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. f/ Tr. zák. v znení zákona č. 100/1996 Z.z., v bode 4/ z trestného činu vraždy vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. c/, písm. f/ Tr. zák. v znení zákona č. 100/1996 Z.z., v bode 5/ z trestného činu vraždy vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/, písm. f/ Tr. zák. v znení zákona č. 100/1996 Z.z. a v bode 6/ spolu s obvineným **J. M.** z trestného činu vraždy vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. h/ Tr. zák.

v znení zákona č. 183/1999 Z.z., a to na tom skutkovom základe, ako je uvedené v predmetnom rozhodnutí.

Okresný súd uložil obvinenému M. Č. za skutky 1/ až 5/ podľa § 219 ods. 2 Tr. zák., § 35 ods. 2 Tr. zák. a § 29 ods. 3 Tr. zák. v znení zákona č. 100/1996 Z.z. súhrnný výnimočný trest odňatia slobody na doživotie.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ s použitím ods. 3 časti vety za bodkočiarkou Tr. zák. v znení zákona č. 100/1996 Z.z. súd obvineného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do tretej nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. v znení zákona č. 100/1996 Z.z. zrušil výrok o treste uloženom obvinenému rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. januára 2000, sp. zn. 3 T 23/99, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 7. februára 2001, sp. zn. 6 To 19/2000, a výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 5. októbra 2001, sp. zn. 3 T 23/99, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenému J. P. majetkovú škodu vo výške 362,44 eur.

Okresný súd za skutok v bode 6/ podľa § 37 Tr. zák. v znení zákona č. 100/1996 Z.z. upustil od uloženia ďalšieho trestu podľa § 36 Tr. zák. v znení zákona č. 100/1996 Z.z., pretože mal za to, že súhrnný výnimočný trest odňatia slobody na doživotie je dostatočný.

Okresný súd uložil obvinenému J. M. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. v znení zákona č. 183/1999 Z.z. trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) rokov so zaradením do tretej nápravno výchovnej skupiny. Zároveň súd obvinenému uložil ochranný dohľad na dobu 3 (troch) rokov, pričom počas ochranného dohľadu mu zakázal stretávať sa s osobami, ktoré boli jeho spolupáchateľmi alebo účastníkmi na prejednávacom trestnom čine. Súd obvinenému uložil aj povinnosť, po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody,

oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť v určených lehotách a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedené v rozhodnutí súdu.

Proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu podali obvinení M. Č., J. M. (prostredníctvom náhradného obhajcu JUDr. L.), obhajca oboch obvinených JUDr. Š., matka obvineného Č. odvolania proti všetkým výrokom rozsudku. Krajský súd v Prešove na podklade podaných odvolaní preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia mohli podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obvineného J. M. je opodstatnené, ale z iných dôvodov, odvolanie obvineného M. Č. nie je opodstatnené do tej miery, aby bolo nutné napadnutý rozsudok v niektorej časti, ohľadne tohto obvineného, zrušiť. Odvolací súd preto podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolania obvineného M. Č. a jeho matky Ž. Č.. Súčasne podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. c/, písm. d/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo všetkých výrokoch týkajúcich sa obvineného J. M., vec v zrušenej časti vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený M. Č. prostredníctvom obhajcu dovolanie, uplatniac dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. i/ a písm. k/ Tr. por., teda s odôvodnením, že vo veci konal nepríslušný súd, súd rozhodol v nezákonnom zložení, zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, vo veci konal, alebo rozhodoval orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a/ Tr. por. obvinený uviedol, že trestná vec vedená na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 3 T 14/06, kde bol poškodený I. O., bola spojená s trestnou vecou poškodeného M. K. a následne postúpená špeciálnemu súdu. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 15. novembra 2006 zrušil výrok o postúpení a Okresnému súdu Banská Bystrica uložil, aby vo veci znova konal

a rozhodol. Následne bola vec vrátená do prípravného konania pre porušenie zásady špeciality. Podľa obvineného krajský súd týmto rozhodnutím založil príslušnosť súdu a určil zákonného sudcu v skutku týkajúcom sa poškodeného M. K., preto vec nemohla byť spojená na spoločné konanie s trestnými vecami, ktoré boli prejednávané na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 3 T 23/08. Zo šiestich prejednávaných vecí len jeden skutok zakladal miestnu príslušnosť uvedeného súdu, v ostatných bola daná príslušnosť Okresného súdu Banská Bystrica. Vrátenie veci prokurátorovi na došetrenie nemohlo zmeniť príslušnosť súdu.

Obvinený ďalej namietol, že v konaní vedenom na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 3 Tos 23/2010, rozhodoval senát v nezákonnom zložení, pretože v ňom nebol zaradený zákonný sudca. Z dôvodu dovoleniek zákonných sudcov a vylúčenia JUDr. Františka Moznera, ktorý pôsobil ako prokurátor, došlo k zmene senátu v zmysle rozvrhu práce podľa abecedného poradia a prítomnosti na pracovisku, čo nie je v súlade so zákonom. U JUDr. Moznera išlo o trvalú prekážku v rozhodovaní, preto súd nemohol postupovať v zmysle ust. § 51 ods. 6 zákona č. 757/2004 Z.z. Zákonní sudcovia mali byť určení náhodným výberom pomocou technických prostriedkov. Zároveň určený sudca JUDr. Vladimír Monok sa v predmetnom rozvrhu práce nenachádzal.

Podľa obvineného došlo k obdobnej situácii aj na najvyššom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ndt 15/2010, keď predsedu senátu 2 To JUDr. Petra Krajčoviča, ktorý čerpal dovolenku, zastupoval predseda senátu 4 To JUDr. Emil Bdžoch, keďže predseda senátu 3 To taktiež čerpal dovolenku. Zastupujúci predseda senátu mal byť vybraný náhodným výberom pomocou technických prostriedkov. Súčasne namietol založenú príslušnosť sudcov daných senátov, keď na krajskom súde rozhodovali, ako zastupujúci sudcovia JUDr. Zeleňáková a JUDr. Monok, na najvyššom súde JUDr. Ing. Jakubík a JUDr. Duľa. JUDr. Duľa bol na najvyšší súd dočasne pridelený na výkon funkcie sudcu od 15. októbra 2009 do 15. apríla 2010, pričom senát rozhodoval dňa 31. augusta 2010. JUDr. Ing. Jakubík nie je v rozvrhu práce na rok 2010 uvedený.

Dovolateľ taktiež namietol nevylúčenie sudcov JUDr. Viliama Dohňanského, JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Jaroslava Bugeľa z vykonávania úkonov odvolacieho konania vedeného na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 6 To 6/2010, napriek tomu, že JUDr. Dohňanský prehlásil, že sa cíti zaujatý a v inej veci prejudikoval jeho vinu.

Tým došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 7. júla 2011, č. k. IV. ÚS 287/2011-33, v ktorom, ako sťažovateľ, namietal porušenie svojich práv predmetnými uzneseniami o nevylúčení sudcov. Ústavný súd konštatoval porušenie práv, avšak sťažnosť odmietol pre nedostatok právomocí.

Pri dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por. obvinený poukázal na skutočnosť, že v konaní bola porušená zásada špeciality, ktorej sa pri vydaní z Českej republiky na výkon zvyšku trestu odňatia slobody uloženom mu rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. januára 2000 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 7. februára 2001, nevzdal. Vrchný súd Českej republiky vydal súhlas na trestné stíhanie za skutky – poškodení F. a S. dňa 26. januára 2007 a dodatočný súhlas pre skutky – poškodení L., S. a P. dňa 2. mája 2007. Vydávaná osoba nemôže byť stíhaná pred vydaním súhlasu, preto EZR nebol vydaný v súlade so zákonom č. 403/2004 Z.z. a právnym poriadkom dožadujúcej strany. Obvinený namieta, že u neho neboli splnené podmienky na vydanie EZR, keďže bol na území SR vo väzbe v Ilave.

Podľa dovolateľa je napadnuté rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, pretože výpovede svedkov R. a M. Z. boli vykonané pred vydaním súhlasu Českej republiky na jeho trestné stíhanie. Tým, že odvolací súd nevypočul svedkov A. a M. k pravdivosti ich tvrdení uvádzaných v liste, že predmetné skutky spáchali iní páchatelia, nezistil skutkový stav bez pochybností, že sa skutky stali inak, čím bola porušená rovnosť strán v konaní v prospech obžaloby. Súčasne okresný súd porušil jeho právo na spravodlivý proces, keď v rozpore s prezumpciou nevinoty hodnotil nezákonné dôkazy z dohodovacieho konania, o ktoré oprel odsudzujúci rozsudok. Taktiež namieta, že svedkovia vypočutí okresným súdom na hlavnom pojednávaní konanom od 10. novembra 2008 do 10. novembra 2009 sa napriek poučeniu o možnosti odmietnuť vypovedať, výslovne nevyjadrili, či toto právo využívajú, i keď nakoniec všetci vypovedali. Následne pochybil aj krajský súd, keď takéto výpovede prečítal na verejnom zasadnutí.

K otázke dokazovania obvinený poukázal na porušenie čl. 6 ods. 2 Dohovoru, ak odvolací súd neoboznámil na verejnom zasadnutí znalecké posudky znalcov z Českej republiky prof. MUDr. H., CSc. a doc. Ing. L. J., PhD., ktoré boli v rozpore so znaleckými

posudkami predloženými obžalobou. Taktiež namietol správnosť a neobjektívnosť znaleckých posudkov vypracovaných znalcami prof. PhDr. H., PhD. a PhDr. M., PhD. k otázke resocializácie obvineného.

Porušenie práva na obhajobu videl obvinený predovšetkým v tom, že krajský súd nepripustil do konania zvoleného obhajcu JUDr. G., neoboznámil znalecké posudky znalcov z Českej republiky, list od K. a K. M., nevypočul osoby, ktoré žiadali byť vypočuté.

K dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolateľ uviedol, že použitie novšieho Trestného zákona by bolo pre neho priaznivejšie. Zároveň namietol priebeh skutku týkajúci sa poškodeného Š., ako bol ustálený súdom prvého stupňa, ako aj dvojnásobné kvalifikovanie usmrtenia poškodeného (obzvlášť surovým spôsobom a ako prítiažujúcu okolnosť). Podľa obvineného v skutku, ktorý sa týkal poškodeného Slivenského, nebolo pred súdom dokázané, kto spôsobil poškodenému smrteľné rany do hrudníka. Zo znaleckého posudku znalca MUDr. G. vyplýva, že rany do chrbta, ktoré mal obvinený poškodenému zasadiť, neboli smrteľné, preto tento skutok nemal byť kvalifikovaný ako vražda, ale ublíženie na zdraví.

Napriek tomu, že okresný súd upustil od potrestania obvineného za skutok vraždy poškodeného K., kvalifikoval ho ako konanie organizovanej skupiny, ktoré následne vyhodnotil ako prítiažujúcu okolnosť. Zároveň svoje rozhodnutie o nepriaznivej resocializačnej prognóze oprel o znalecký posudok z roku 1998, kedy nebolo začaté trestné stíhanie v trestnej veci F., S., P., L. a S. a skutok poškodeného K. sa stal až v roku 2000. Znalecký posudok bol nepoužiteľný a keďže sa obvinený odmietol v prípravnom konaní podrobiť vyšetreniu duševného stavu, malo byť za účelom zabezpečenia objektívnej psychiatrickej expertízy nariadené jeho pozorovanie v nemocnici pre obvinených a odsúdených.

Vzhľadom na uvedené, dovolateľ dovolaciemu súdu navrhol vysloviť, že uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 22. septembra 2010, sp. zn. 6 To 6/2010, a konaním, ktoré mu predchádzalo bol z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. i/ a písm. k/ Tr. por. (dovolateľ zrejme omylom vynechal písm. a/ Tr. por.) porušený zákon v ustanoveniach § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/,

písm. e/, § 319 Tr. por. v neprospech odsúdeného Č. a zrušiť napadnuté uznesenie, rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 10. novembra 2009, sp. zn. 3 T 23/2008, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením stratili podklad a okresnému súdu prikázať, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Dňa 22. novembra 2013 bol najvyššiemu súdu doručený doplnok dovolania, v ktorom dovolateľ prostredníctvom obhajcu poukázal na skutočnosť, že i keď sudcovia okresného a krajského súdu boli ustálení ako zákonní sudcovia podľa rozvrhu práce, nie je to postačujúce pre vyslovenie záveru, že skutočne konali ako zákonní sudcovia. Prvoradou podmienkou určenia zákonného sudcu je správne ustálenie miestnej a vecnej príslušnosti súdu. Dovolateľ opätovne zopakoval dôvody nepríslušnosti Okresného súdu Prešov a nezákonnosti zloženia senátu, ako aj neprípustnosť trestného stíhania, nakoľko sa nevzdal zásady špeciality.

Dovolaciemu súdu bol dňa 26. novembra 2013 doručený ďalší doplnok dovolania písaný rukou obvineného, v ktorom okrem už namietaných skutočností v dovolaní a doplnení dovolania podaných prostredníctvom obhajcu, poukázal na nemožnosť retroaktivity vydaného súhlasu, t. j. revidovania nezákonne vzneseného obvinenia pred vydaním súhlasu. Taktiež namietol, že krajský súd mal jeho vinu pri vraždách poškodených S. a P. preukázanú aj výpoveďou utajeného svedka č. 2, ktorému mal o skutku povedať na oslave narodenín obvineného C., ktorý v tom čase už bol mŕtvy.

K dovolaniu sa vyjadril aj prokurátor odboru osobitného určenia GP SR, podľa ktorého bola miestna príslušnosť súdu určená podaním obžaloby dňa 13. februára 2008 na Okresný súd Prešov a vecná príslušnosť na základe právnej kvalifikácie skutkov, pričom v trestnom konaní neplatí zásada perpetuatio fori. Na uvedené nemalo vplyv ani uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15. novembra 2006 a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 21. decembra 2006. Po vrátení trestnej veci do prípravného konania neexistovala zákonná prekážka pre postup podľa § 18 ods. 1 Tr. por. vo vzťahu ku všetkým skutkom, pre ktoré bol M. Č. stíhaný v samostatných trestných konaniach.

Podľa názoru prokurátora nebolo v konaní porušené ani právo obvineného na obhajobu. Pod dovolací dôvod ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nie je možné subsumovať rozhodnutia súdov, ktorými nevyhoveli návrhu obvineného na doplnenie dokazovania a vykonania konkrétneho dôkazu, ani spôsob, akým sa vyrovnali s obhajobnými tvrdeniami obvineného. Porušením práva na obhajobu nebolo ani nepripustenie JUDr. G. do konania, nakoľko tento vystupoval v procesnom postavení svedka pri skutku v bode 6/ obžaloby a vypovedal na základe návrhu obhajcu JUDr. E. Š..

K listom K. M., J. K. a B. A. uviedol, že A. bol vypočutý na hlavnom pojednávaní konanom dňa 3. decembra 2008, K. M. sa na výsluch, ktorý sa mal konať na hlavnom pojednávaní dňa 20. januára 2009 nedostavil, pričom sa jedná o osobu hľadanú na základe medzinárodných a európskych zatýkacích rozkazov. J. K. vypovedal v trestnej veci obžalovaných Mgr. D. M. a J. M., pričom mal o rozhodných skutočnostiach len sprostredkované informácie a jeho výsluch k trestnej veci obvineného nemal odôvodnenosť v skutkových zisteniach získaných v prípravnom konaní a súdnom konaní.

K nevykonaniu znaleckých posudkov českými znalcami uviedol, že nie sú znalcami podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, pričom nemá vedomosť, že by prof. MUDr. H., PhD. a doc. Ing. J., PhD. boli znalcami podľa § 7 zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Uvedené znalecké posudky pritom boli zákonným spôsobom vykonané na hlavnom pojednávaní ako listinné dôkazné prostriedky.

Pokiaľ sa jedná o námietky zaujatosti vznesené obvineným proti predsedovi senátu okresného súdu a krajského súdu a senátu krajského súdu, o neodôvodnenosti námietok bolo právoplatne rozhodnuté.

Skutkovo – právny základ nemá ani tvrdenie obvineného, že obžaloba sa opierała o jeho výpovede z dohodovacieho konania, keďže ku konaniu o dohode o vine a treste nedošlo. Následne sa prokurátor obsiahlo vyjadril k časovej postupnosti jednotlivých úkonov vykonaných s obvineným, zákonnosti získania dôkazov výsluchom MUDr. H., PhD. doc. Ing. J., PhD., prof. PhDr. H. a PhDr. M., PhD. a prečítaním zápisníc o výsluchu svedkov M. R. a M. Z., uskutočnených pred udelením súhlasu justičným orgánom Českej

republiky. Taktiež zdôvodnil podmienky na uloženie výnimočného trestu odňatia slobody na doživotie.

V súvislosti s neprípustnosťou trestného stíhania uviedol, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por. nie je možné aplikovať s poukazom na ustanovenie § 567j ods. 7 Tr. por.

Zásadu špeciality vo vzťahu k obvinenému judikoval Okresný súd Banská Bystrica a Krajský súd v Banskej Bystrici, kedy po vrátení veci na došetrenie a rozhodnutí justičných orgánov Českej republiky o vydaní M. Č. na trestné stíhanie, sa opakovane vykonali všetky úkony, ktoré boli vykonané pred uvedeným rozhodnutím. K námietke obvineného ohľadne jeho nevypočutia k právu vzdať sa uplatnenia zásady špeciality uviedol, že k tejto otázke bol obvinený po zákonom poučení vypočutý vyšetrovateľom Policajného zboru a justičné orgány Českej republiky považovali takúto výpoveď za dostačujúcu. Zároveň vzhľadom na vstúpenie Slovenskej republiky dňa 1. mája 2004 do Európskej únie, Slovenská republika povinne prijala Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV o európskom zatýkacom rozkaze a vydávacom konaní medzi členskými štátmi, ktoré nahradilo extradičné konanie. Od 1. augusta 2004, kedy SR implementovala rámcové rozhodnutie bolo možné zabezpečiť dodatočný súhlas s vydaním osoby pre skutky spáchané pred jej vydaním vo vzťahu k členskému štátu EÚ len postupom podľa zákona o európskom zatýkacom rozkaze. Vznesenie obvinenia bolo podmienkou iniciovania konania o udelenie dodatočného súhlasu, preto nemohlo dôjsť k porušeniu zásady špeciality.

Vzhľadom na uvedené, dovolaciemu súdu navrhol dovolanie podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným M. Č. nie je dôvodné.

Najvyšší súd, ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.), predovšetkým skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Prešove, ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným prostredníctvom obhajcu, bolo preto podané osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. Dovolanie bolo podané na Okresnom súde Prešov, t.j. v mieste uvedenom v ustanovení § 370 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané, tak aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Obvinený poukazuje na dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. a/, písm. b/ písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. k/ a písm. i/ Tr. por. teda, že vo veci konal nepríslušný súd, súd rozhodol v nezákonnom zložení, zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, vo veci konal, alebo rozhodoval orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený tiež namietal hodnovernosť vykonaných dôkazov a ich vyhodnotenie súdmi nižších stupňov, v jeho neprospech.

Obvinený primárne tvrdí, že v jeho trestnej veci rozhodol nepríslušný súd, teda, že súd rozhodoval v rozpore s pravidlami upravujúcimi príslušnosť súdov v zmysle ustanovenia § 15 a nasl. Trestného poriadku.

K tomuto dovolací súd dodáva:

Nepríslušnosť súdu môže byť určená ako vecná podľa § 14, § 15 a § 16 Trestného poriadku alebo ako miestna podľa § 17 až 20 Trestného poriadku. Vecná príslušnosť súdu v trestnej veci obvineného M. Č. bola určená podľa § 16 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por., na základe právnej kvalifikácie skutkov, ako trestné činy (§ 437 ods. 1 Tr. zák.). Vecne

príslušným súdom bol určený okresný súd v sídle krajského súdu. Miestna príslušnosť súdu v trestnej veci obvineného M. Č. bola určená podľa § 17 ods. 1, ods. 2, § 18 ods. 1, § 19 ods. 2 a § 20 Tr. por. Miestne príslušným súdom bol určený Okresný súd Prešov, ktorý správne a zákonne vykonal spoločné trestné konanie o všetkých rovnako závažných trestných činoch a to podľa právnej kvalifikácie skutkov a podľa zákonom ustanoveného druhu a výmery trestu toho istého páchatel'a, pričom dva z trestných činov (skutky v bode 1/ a 5/) obžaloby a výroku o vine) boli spáchané v obvode pôsobnosti tohto okresného súdu. Miestna príslušnosť súdu bola určená úkonom prokurátora, a to podaním obžaloby dňa 13. februára 2008.

Okresný súd Prešov bol teda vecne a miestne príslušným súdom v trestnej veci obvineného M. Č..

Takto vyjadrený právny záver dovolacím súdom, nemôže byť dotknutý ani uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. novembra 2006, sp. zn. 5 To 339/2006, a nadväzujúcim uznesením Okresného súdu Banská Bystrica z 21. decembra 2006, sp. zn. 3 T 14/2006, ktorých predmetom bol aj skutok v bode 6/ obžaloby a výroku o vine. Po vrátení trestnej veci M. Č. aj pre skutok v bode 6/ obžaloby a výroku o vine do štádia prípravného konania, neexistovala pre prokurátora alebo vyšetrovateľa Policajného zboru žiadna zákonná prekážka pre postup podľa § 18 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu ku všetkým skutkom, pre ktoré bol M. Č. stíhaný v samostatných trestných veciach a konaniach. Podanie obžaloby prokurátorom bolo tým zákonným úkonom, na základe ktorého sa začalo súdne konanie a bola určená miestna príslušnosť okresného súdu na konanie o obžalobe.

Pokiaľ ide zo strany dovolateľa o uplatnený dovolací dôvod podľa písm. b/ ustanovenia §-u 371 ods. 1 Tr. por. a síce, že súd rozhodol v nezákonnom zložení, touto otázkou sa veľmi podrobne zaoberal už odvolací Krajský súd v Prešove a podrobne túto vyargumentoval v písomných dôvodoch svojho uznesenia zo dňa 22. septembra 2010 pri rozhodovaní o odvolaní obvinených M. Č. a J. M..

Dovolací súd sa stotožňuje s právnou argumentáciou nielen odvolacieho Krajského súdu Prešov, ale i vyjadrením generálneho prokurátora, čo napokon vyplýva i z obsahu spisového materiálu, že odvolania s celým trestným spisom a jeho prílohami boli Krajskému

súdu v Prešove predložené na základe predkladacej správy dňa 22. januára 2010. Vec bola v tento istý deň elektronicky, t.j. náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom, pridelená do senátu 6 To, ktorý bol v zmysle Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove na rok 2010 zložený z predsedu senátu JUDr. Viliama Dohňanského a členov senátu JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Jaroslava Bugel'a.

Pokiaľ ide o vznesené námietky zaujatosti proti predsedovi senátu, následne proti celému senátu, sťažnosti proti uzneseniu o nevyklúčení senátu, námietku zaujatosti proti všetkým sudcom Krajského súdu v Prešove, návrhu na odňatie veci Krajskému súdu v Prešove a jej pridelenie inému krajskému súdu, i podľa názoru dovolacieho súdu, nedošlo k porušeniu zákona. O všetkých námietkach obvinených bolo právoplatne rozhodnuté senátmi v zákonom zložení a v zmysle platného rozvrhu práce. Najvyšší súd, ako súd dovolací, nevzhladol porušenie zákonného práva dovolateľa ani

1/ v konaní odvolacieho súdu – Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Ndt 13/2009, kedy uznesením zo dňa 16. septembra 2009 senát najvyššieho súdu vyslovil, že miestne príslušným súdom na vykonanie konania v prvom stupni v trestnej veci obvineného M. Č., vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 4 T 79/20009, je Okresný súd Prešov a

2/ v konaní, sp. zn. 2 Ndt 15/2010, kedy vo svojom uznesení zo dňa 31. augusta 2010 najvyšší súd vyslovil, že trestnú vec obžalovaných M. Č. a J. M., sp. zn. 6 To 6/2010, neodníma Krajskému súdu v Prešove.

V závere dovolací súd len dodáva, že dovolateľom uvádzané dovolacie dôvody podľa písm. b/ a e/ ustanovenia §-u 371 ods. 1 Tr. por., nie sú dané.

Pokiaľ ide o proklamovaný dovolací dôvod podľa písm. c/ hore citovaného zákonného ustanovenia, najvyšší súd len dodáva, že v danom prípade rozhodne nemožno hovoriť o porušení práva na obhajobu. Obvinený mal obhajcu od začatia trestného stíhania a to počas celého prípravného konania, ako aj v konaní pred súdmi.

Zásadným porušením práva na obhajobu sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe (§ 37 Tr. por.). V prípade, ak obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, potom je splnená táto podmienka dovolania

spravidla vtedy, ak orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním.

Pokiaľ obhajoba namieta, okrem iného, porušenie práva na obhajobu v tom, že obvinenému Č. nebolo pred súdom prvého, ale ani druhého stupňa umožnené, aby ho zastupoval aj advokát JUDr. G., súdy svojím postupom, zákon neporušili. Advokát JUDr. G. bol v danej trestnej veci vypočutý ako svedok, ktorá osoba svedka je zo zákona osobou nezastupiteľnou. Obhajca preto nemohol v procesnom postavení svedka vystupovať aj ako obhajca obvineného v jeho trestnej veci. Účasť JUDr. J. G., advokáta na trestnom stíhaní obvineného M. Č. v procesnom postavení svedka, ktorý podal výpoveď k okolnostiam skutku v bode 6/ obžaloby a výroku o vine (pre ktorý skutok bol stíhaný a odsúdený M. Č.), vylučovala jeho výkon práv a povinností ako obhajcu (zvoleného obvineným M. Č.) v tom istom trestnom stíhaní (§ 39 ods. 3 prvá veta Trestného poriadku). V tejto súvislosti nie je podstatným a relevantným zistenie, že predmetom výpovede svedka JUDr. J. G. bola, okrem skutkových okolností, len osoba Mgr. D. M., jej eventuálna účasť na skutku a forma účasti, pretože na skutku v bode 6/ obžaloby a výroku o vine sa zúčastnil M. Č., ako člen organizovanej skupiny (a takouto formou trestnej súčinnosti sa mal na skutku zúčastniť aj Mgr. D. M.). Navyše, výsluch JUDr. J. G., v procesnom postavení svedka, bol vykonaný na základe dôkazného návrhu obhajcu obvineného JUDr. E. Š..

Práva obvineného Č. zastupovali a obhajovali advokáti JUDr. E. Š. a JUDr. E. S..

Dovolací súd dodáva, že pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nie je možné subsumovať postup súdov rozhodujúcich vo veci, ktorým nevyhoveli návrhu obvineného M. Č. na doplnenie dokazovania a odmietli vykonať konkrétny dôkazný prostriedok a ani postup, akým sa súdy v písomnom odôvodnení meritórnych rozhodnutí vyrovnali s obhajobnými tvrdeniami alebo vyjadreniami obvineného k jednotlivým dôkazom.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Najvyšší súd konštatuje, že z odôvodnenia uznesenia krajského súdu nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili pre záver o tom, že obhajoba obvineného bola oproti obžalobe a jej dôkazom postavená do nevýhodnejšej pozície. Krajský súd pri odôvodnení každého skutku veľmi presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti mal za preukázané a ktoré dôkazy boli podkladom pre jeho záver o vine obvineného. V tejto súvislosti poukázal na obsah svedeckých výpovedí a závery znaleckého dokazovania. Odvolací súd sa bez pochyb vyjadril aj k dôkazom, ktoré predložil obvinený a ktoré podľa názoru obvineného vyznievali v jeho prospech, a to nielen čo sa týka náležitého zistenia skutkového stavu a jeho viny, ale aj v súvislosti s ukladaním trestu a s tým spojeným skúmaním jeho osobnosti vo vzťahu k možnosti nápravy a resocializácie. Krajský súd konštatoval, z akého dôvodu nechal do úvahy dôkazy predložené obvineným. Tieto označil za neúplné, pretože spracovatelia znaleckých posudkov, ktoré predložila obhajoba, nemali dostatok podkladov o rozhodných skutočnostiach, prípadne ich získali len sprostredkované alebo vôbec nie. Krajský súd si osvojil názor okresného súdu o tom, že nebolo potrebné vyhovieť návrhom obhajoby týkajúcim sa vypočutia českých znalcov, keďže závery slovenských znalcov neboli v rozpore s ostatnými vykonanými dôkazmi. Odvolací súd neopomenul vyjadriť sa ani k dôvodom, prečo neboli vypočutí niektorí svedkovia, ktorí listom oznámili, že v danej veci majú záujem opätovne vypovedať. Písomné vyjadrenia týchto svedkov označil krajský súd ako účelové (poznačené snahou predĺžiť konanie), ako aj také, ktoré nie sú nositeľom žiadnej relevantnej informácie.

Krajský súd postavil do vzájomnej konfrontácie aj znalecké posudky z odboru psychológie, ktoré na jednej strane zabezpečili orgány verejnej moci a na strane druhej obhajoba. V tejto súvislosti krajský súd dal do pozornosti, že obvinený sa odmietol podrobiť komplexným znaleckým vyšetreniam s jasným cieľom – vyhnúť sa uloženiu doživotného trestu. Okrem toho krajský súd poukázal aj na to, že znalci oslovení obhajobou nedisponovali dostatočným množstvom informácií. Preto pri posúdení osoby obvineného, jeho možnej nápravy a resocializácie vychádzal krajský súd zo znaleckých posudkov zabezpečených v rámci trestného konania kompetentnými orgánmi. Tieto viedli krajský súd k záveru, že niet nádeje na nápravu obvineného, a preto bolo potrebné uložiť mu trest odňatia slobody na doživotie.

Na základe tohto konštatovania, dovolací súd ustálil, že ani dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. nie je daný.

K namietanému porušeniu zásady špeciality sa jednoznačne vyjadril už aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí III. ÚS 204/2011, ktorý posudzoval túto námietku v kontexte ústavnej sťažnosti, ktorou obvinený M. Č. napadol uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6 To 6/2010, zo dňa 22. septembra 2010, ktorým bol potvrdený odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 3 T 23/2008, zo dňa 10. novembra 2009.

Dovolací súd si závery ústavného súdu osvojil rovnako ako krajský súd a má za to, že závery ústavného súdu sú relevantné mutatis mutandis aj pre rozhodovanie v tejto veci.

Ústavný súd konštatuje, že v namietanom prípade bol sťažovateľ v júli 2003 vydaný z Českej republiky na Slovensko na výkon zvyšku trestu odňatia slobody. V priebehu októbra 2005 až februára 2007 boli sťažovateľovi vznesené obvinenia za trestné činy vraždy formou spolupáchateľstva. V dňoch 22. decembra 2006 a 2. marca 2007 okresný súd vydal európske zatýkacie rozkazy z dôvodu potreby udelenia dodatočného súhlasu Českej republiky na trestné stíhanie za trestné činy, ktoré sťažovateľ spáchal pred rokom 2003, teda pred vydaním z Českej republiky. Vrchný súd udelil dodatočné súhlasy na trestné stíhanie sťažovateľa za označené skutky svojimi rozhodnutiami z 26. januára 2007 a 2. mája 2007. Podľa vyjadrenia krajského súdu úkony trestného konania v trestných veciach sťažovateľa, ktoré boli vykonané pred získaním dodatočného súhlasu z Českej republiky, boli všetky zopakované.

Hlavným zmyslom zásady špeciality pri vydávaní obvinených osôb z cudzieho štátu je ochrana týchto osôb pred neočakávanými zásahmi orgánov verejnej moci. Neočakávanými nie v tom zmysle, aby osoba, ktorá sa dopustila protiprávneho konania pred vydaním z cudzieho štátu, bola absolútne chránená pred objasnením, či zistením protiprávnej činnosti a spravodlivým trestom. Preto neočakávané zásahy zo strany orgánov verejnej moci v tomto zmysle je potrebné vnímať ako také, ktoré by osobu obvinenú z trestnej činnosti a za daných okolností chránenú jurisdikciou cudzieho štátu svojvoľne a nezákonne zbavili

tejto ochrany a ktoré by zároveň predstavovali akúsi „spreneveru“ súhlasu cudzieho štátu udeleného na predtým jasne vymedzený účel.

Z dôvodu, aby orgánom činným v trestnom konaní a súdom bolo umožnené plniť hlavný účel trestného konania (objasnenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatel'ov), právny poriadok Slovenskej republiky, ale aj medzinárodné zmluvy počítajú v konkrétnych prípadoch s výnimkami z uplatnenia zásady špeciality, a to aj v podobe dodatočne získaného súhlasu štátu, ktorý už predtým osobu obvinenú z trestnej činnosti na konkrétny účel trestného konania vydal.

Ústavný súd zastáva názor, že v prípade sťažovateľa nemohlo dôjsť k porušeniu zásady špeciality, pretože na trestné stíhanie za skutky, z ktorých bol napokon uznaný vinným a odsúdený a ktoré spáchal pred rokom 2003, teda pred vydaním z Českej republiky na výkon zvyšku trestu odňatia slobody, bol získaný legálny dodatočný súhlas Českej republiky. Na tomto presvedčení ústavného súdu nemení nič ani skutočnosť, že niektoré úkony trestného konania boli vykonané pred udelením dodatočného súhlasu, pretože tento nedostatok, ako vyplýva z rozhodnutia odvolacieho súdu, bol zhojený tým, že došlo k ich zopakovaniu. Tým sa stali použiteľné pre potreby trestného konania a v rámci neho pre objasnenie trestnej činnosti, na preukázanie viny sťažovateľa a na uloženie adekvátnej sankcie.

V prípadoch, keď dochádza k preukázaniu viny konkrétnych osôb v rámci trestného procesu a uložení trestu, sú súdy povinné na jednej strane rešpektovať základné práva a slobody týchto osôb, ale na strane druhej je potrebné tieto osoby a ich protiprávnu činnosť postaviť tvárou v tvár spoločnosti a jej potrebám spojeným s ochranou. V namietanom prípade išlo o mimoriadne závažnú trestnú činnosť sťažovateľa, na trestné stíhanie, ktorého bol získaný dodatočný súhlas Českej republiky. Získanie dodatočného súhlasu si vyžadovalo určitý postup s určitou formou. Preto, ak slovenská strana aj napriek tomu, že sťažovateľ sa v čase extradičného konania nachádzal v slovenskej väznici – v ústave, vydala príslušné zatýkacie rozkazy, nepostupovala spôsobom, ktorý by sa priechil podstate a účelu konania o získanie, respektíve udelenie dodatočného súhlasu na trestné stíhanie. Tomuto tvrdeniu nasvedčuje aj to, že samotný Trestný poriadok a zákon o EZR pre tento druh extradičného konania umožňujú primerane použiť ustanovenia týkajúce sa pôvodného vyžiadania obvineného z cudziny pre konkrétny účel trestného konania, kedy sa výslovne

vyžaduje vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu a európskeho zatýkacieho rozkazu. Ak teda zákon používa pojem „primerane“, je nepochybné, že zákonodarca ním chcel vyjadriť, že v súvislosti so získaním dodatočného súhlasu nemusí nastať totožná situácia, ako pri prvotnej žiadosti o vyžiadanie obvineného z cudziny, keď sa tento v cudzine reálne aj zdržiava. Samozrejme, môže ísť aj o situácie, ak je obvinený (po vydaní z cudziny) už k dispozícii orgánom verejnej moci Slovenskej republiky, následne dôjde k objasneniu trestnej činnosti, ktorej sa mal dopustiť pred vydaním z cudziny, ku vzneseniu obvinenia a v tej súvislosti aj k potrebe uplatniť voči obvinenému ustanovenia trestného kódexu. Za daných okolností je potrebné získať dodatočný súhlas na trestné stíhanie od štátu, ktorý obvineného pôvodne do Slovenskej republiky na konkrétny účel vydal. Proces extradície si pritom vyžaduje splnenie istých predpokladov, medzi ktoré nepochybne patrí aj vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu a európskeho zatýkacieho rozkazu. Je nepochybné, že tento má mimoriadny význam práve vtedy, ak sa obvinený zdržiava v cudzine, pričom v prípadoch, ak je obvinený, ohľadom ktorého sa o dodatočný súhlas na jeho trestné stíhanie žiada, v slovenskej väznici, má jeho vydanie viac-menej iba formálny význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, konštatuje, že v dovolaní obvinený v podstate poukazuje na výsledky a obsah dokazovania, na jednotlivé vykonané dôkazné prostriedky a obsah dôkazov, pričom polemizuje so závermi súdov, ktoré ho uznali vinným za spáchané trestné činy. Dôvody, ktoré uvádza obvinený v podanom dovolaní, sú zhodné s jeho odvolacími dôvodmi a najvyšší súd jednoznačne konštatuje, že týmito dôvodmi sa zaoberal, okrem okresného súdu, aj odvolací krajský súd, a preto v podrobnostiach na ne len poukazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, reagujúc na viaceré námietky uvedené v dovolaní o tom, že odvolací súd jednostranne odôvodnil svoje rozhodnutie, dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Ako je zrejmé z písomných dôvodoch dovolania, obvinený odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa, prezentovanými hlavne v záverečnej reči obhajcu. S jeho právnymi námietkami sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie ustálených skutkov v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej, v danom prípade súdom druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie.

Dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nesprávne vyhodnotenie vykonaného dokazovania v dovolaní predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nepripúšťa.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Napokon, dovolateľom napádaný skutkový stav veci tak, ako ho zistil a ustálil odvolací súd, namietané závery znalcov a proklamovaný druh trestu, sú dôvody stojace mimo zákonný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr.por. Z obsahu dovolania totiž vyplýva, že dovolateľ napáda skutkové zistenia súdu prvého i druhého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací § 377 Tr. por., je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Podľa citovaného ustanovenia môže byť dovolacím dôvodom len skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, ale nie je určené na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať a korigovať len súd odvolací (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len potrebné vyšetrenie v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného M. Č. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Pokiaľ ide o doplnok dovolania písaný rukou obvineného M. Č., doručený dovolaciemu súdu dňa 26. novembra 2013, k tomuto dovolací súd len dodáva, že podľa výslovného znenia ustanovenia § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por., môže obvinený podať dovolanie len prostredníctvom obhajcu, inak sa jeho podanie nepovažuje za dovolanie. Rovnaká podmienka platí i ohľadne prípadného doplnenia už podaného dovolania obvineného. Ak podanie obvineného, ktoré nepodal prostredníctvom svojho obhajcu, smeruje k doplneniu odôvodnenia podaného dovolania, potom s ním nie je možné spájať akékoľvek účinky vzťahujúce sa k dovolaniu a konania o ňom, a teda k jeho obsahu nemožno prihliadať.

V danom prípade sa dovolací súd riadil hore uvedeným postupom.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 4. decembra 2013

JUDr. Pavol T o m a n , v.r.
predseda senátu

Vypracovala: JUDr. Gabriela Šimonová

Za správnosť vyhotovenia: Katarína Cíсарová